

הסיכסוך בין שני העמים אינו על רקע גזעני, ואת אחד משני הצדדים לא לקח בגזענות. הסיכסוך הוא לאומי מובהק, ומעולם לא היה אחר.

עקורי אקריט וביורעם ממשיכים לסבול, לא מפני שהם שייכים לגזע אחר, וגם לא מפני שהם שייכים לדת אחרת. אלא מפני שהם שייכים ללאום אחר. הם גורשו מפרייהם, כדי שאדמתם ניתנת לכניי הלאום היהודי. מי שרוצה "לייהד" את הגליל, רוצה להעבירו לעם היהודי. הגזע אינו מעניין אותו.

את עקורי אקריט עצמם בוודאי לא מעניין אם היגלו אותם מכפרם ביגלל היותם בני-ישראל, נוצרים, ערבים או פלסטינים. אבל מי שהולך לגנות "איזם" מוטב שיבין לפחות מה הוא שח.

קרוב לוודאי כי עשרות מבין המצביעים בעד ההחלטה לא הבינו אותה, ואולי לא קראו אותה כלל. כמו רוב חברי הכנסת שלנו, הם הצביעו כפי שאמרו להם להצביע, מבלי לדעת על מה הם מצביעים.

בר אחר צריך להיות ברור לכולנו: הערבים באמת שונאים את הציונות. מבהינה זו, משקפת ההחלטה אמורה המורשת עמוק מאד בלב כל ערבי. גם הערבים הדוגלים בשלום עם ישראל — ואולי דווקא הם — מקפידים להדגיש כי אין פירוש הדבר שהם שינו את דעתם על הציונות. לוחם-שלום מובהק וכן כמו סעיד המאמי, ניצג אש"ף בלונדון, שקרא במיסמך היסטורי לדו-קיום ישראלי-פלסטיני, הקדים להצעתו תיאור היסטורי, הכולל את כל הטענות נגד הציונות. שוחרי השלום הערביים מוכנים להכיר ב"קיומה של מדינת ישראל ולהשלים עימה. אולם אין הם מוכנים להכיר בכך שמדינת-ישראל לא קמה בצדק.

והי עובדת-הימים, שיש לקבל אותה כמות-שהיא. אפשר להגיע לירי הסכם על העתיד המשותף, אך קשה הרבה יותר להגיע לירי הסכם על העבר. וזה נכון, אנכי, לגבי שני הצדדים.

השבוע שודרה בטלוויזיה הישראלית תוכנית, שתיארה את ראשיתה של העיר תל-אביב. הופיעו בה כמה זקנים וקנאות, שדיברו על הערבים (של אז) כעל חבורת רוצחים ופורעים, שטופו וזוהמה וזדון.

בתוכנית שרתי לך ארצי, שגם היא אינה פוליטית, מדובר תמיד על "כנופיות", "פורעים", "מאורעות". בעיני הערבים, "כנופיות" אלה היו יחידות של לוחמי-שיחור, שהתקוממו נגד הפלישה הציונית לארצם. ה"פורעים" היו גיבורים, שמסרו את נפשם למען עמם. ה"מאורעות" היו מרד ערבי מפואר. שום ערבי אינו יכול לדרוש מאיתנו שנסיים כיום להערכות אלה. באותה מידה עצמה אין אנחנו יכולים לדרוש מן הערבים שיסכימו לדעיכתה של הציונות.

את הדימוי המוצלח ביותר לאירועי-העבר המצוי היסטוריון היהודי-הלא-ציוני, יצחק דויטשר, אדם קופץ של חזונו של בית בווער. הוא נוחת על ראשו של עוברי-אורח ופוגע בו.

הקופץ ביקש למלט את נפשו, ולא היה איכפת לו באותו רגע שיש אנשים ברחוב.

לעוברי-אורח שנפגע לא איכפת מדוע קפץ האיש, ומניין איכפת לו רק שהוא נפגע, על לא עוול בכפו. הקופץ מסרב להכיר בצידקת זעמו של עוברי-האורח. כשהלה מתנפל עליו, הוא מניב בחימה שפוכה. אין לשניים שפה משותפת — כי לא אחד רואה רק את הצד שלו, ומאמין שהשני תקף אותו.

מבין שזהו רק משל, ושום משל פשטני אינו יכול לשקף תהליך היסטורי מסובך. אך יש בו כרי להסביר את אשר אירע באמת.

היהודי רואה בציונות את החלק הראשון של הסיפור הקפיצה מן הבית הבער, הצלת העם היהודי מן הפשע המחריד ביותר שידעה האנושות. הערבי רואה בציונות את החלק השני — הנחיתה על ראשו של העם הפלסטיני, שלא היה לו חלק בזוועות אירופה. ייתכן שיבוא יום ושני העמים יראו את התהליך בשלמותו, כמרגלים היסטוריים כפי זה, ששני קורבנותיה צודקים. אבל יום זה עדיין רחוק. הוא יוכל לבוא רק אחרי תקופה ממושכת של חיים זה-בצד זה.

ההשלמה הנפשית עם העבר לא תבוא לפני השלום. היא תהיה תוצאת השלום.

את השלום יש צורך להשיג בין שני עמים החלוקים באופן קיצוני בדעתם על אשר התייחסו אליו. לא נזכר בדעתם את דעתנו עדיין. הם לא יוכלו לכפות את דעתם עלינו.

הניסיון לכפות גריסה זו או אחרת, בכוח הנשק (כפי שרצו ישראלים רבים) או בכוח ההחלטה של האו"ם (כפי שמנסים עתה הערבים) — נידון לכישלון.

יש שתי גירסות, ובעלי שתי הגירסות יציגו שרכו להשלים ביניהם, למרות הגירסות.

בסך-הכל לא הביאה ההחלטה כל ברכה ליומיה. להיפך, היא פגעה בעניינם. כשם שפגעה בתהליך לקראת השלום.

היא היוקה את היסודות הלאומיים ביותר בישראל. רוח-השרב של ההיסטוריה-הגדולה חרקה את השתילים של רוח-השלום, שצמחו על קרקע הסדרה-הביניים.

והשוב יותר: החלטה שלילית זו השנייה זה כימעט כליד את ההחלטה שנתקבלה יום לפניכן — זו הקוראת לשיתוף אש"ף בתהליכים להשגת השלום.

ביסודה, היתה זאת החלטה חיובית ביותר, לא היתה שלום אמיתי בלי שיתוף הפלסטינים. לא היתה שיתוף הפלסטינים אלא באמצעות אש"ף. הפסקת הטרור המווע, הברת אש"ף בישראל, הנחת היסוד לשלום בין שני עמי הארץ — כל אלה ייתכנו רק במסגרת ועידת-שלום, שבה יישבו נציגי ישראל ואש"ף סגים אל סגים.

לודא ההחלטה האוטוריטת על הציונות, וכי זה ההחלטה קודמת זו להשפיע לטובה על הצייבור הישראלי, המנסה להתעלם מן המציאות.

ההחלטה האנטי-ציונית עברה בקושי ברוב זעום ביותר. ההחלטה על הזמנת אש"ף לזינבה, לעומת זאת, עברה ברוב עצום. הצביעו בעדה 29 מדינות מאותן סיסרבו להצביע נגד הציונות, ורבים אחרים נמנעו.

כד מי שנמנע מן ההצבעה בעניין הציוני

גבשו במרוצת דורות רבים, אינו נעלמות כדור אחד. כליבו של האדם הישראלי, החי במציאות לאומית חדשה, עדיין קיומות כל התגובות יש בניהגטו, המציץ מעבר לחומה כדי לריאות מרחוק את הקוואק השיכור הראשון.

בכל ימות השנה הבויות תגובות אלה, ורק אנשים כמו גולדה מאיר או הרצל רוזנבלום מטבאים אותן. אבל כאשר מפועל המנגנון התבויו הזה, פורצת לפתע החיס-סליה היהודית בכוח-איתנים של תופעת-טבע. אנשים גורמליים מתנהגים לפתע כאילו השתבשה דעתם. פרשנים, הכותבים בשאר ימות השנה דברים שקולים ונבונים, צוללים לפתע לתוך מצולות אי-השפיות. הפחדים האפלים ביותר משתללים ללא-מעצור, ופסוקים משוגעים נשמר עים לפתע כדברי-הוכחה עמוקים.

אין זה מראה יפה, ואין הוא תורם לכוחנו הלאומי. אך במידה שזה ספונטאני ואמיתי, יש לקבלו כתיזכורת לעברנו הלאומי.

אך כאשר מתלווה להתפרצות ספונטאנית זו מפע משוכנע של היסטוריה מפוכקת, זה מעורר סלידה.

ההיסטוריה המפוכקת — כולה שלילית. היא משחיתה את פני המדינה.

היא דומה להמליא למסעיה-העוררות של מישטרים טוטאליטריים, מימין ומשמאל.

אסימות מפוכקות של תלמיד בתי-ספר, עצרות המוניות שבהן מופיעים ראשי-המיסטר, החלטות-הגיוני של אירגונים מקצועיים וועדי-עובדים — כל זה מתאים לרוסיה הסובייטית או לסין האדומה. שלא לדבר על מישטרים גרוועים יותר, מה לכל זה ולנו?

הממשלה מדרבנת היסטוריה זו, מפני שהיא אמצעי זול לרכוש סופולריות. בשביל זה אין צורך לריב עם ארצות-הברית, להרגיז בעלי-בית בעולם או אופוזיציות מבית. אפשר לארגן אורגיה גדולה של התלהבות לאומית, מקיראליקרי, מבלי להרגיז אף אחד ומבלי שזה יעלה פרוטה, להיפך, זה אפילו מכניס מיליונים למגביות.

באותה הזדמנות אפשר גם להשתמש בהיסטוריה זו כדי לסכל את תביעות העובדים לשמירת שכרם. מי ידרוש את חידוש חווי-העבודה ואת העלאת תוספת הניוקר, כאשר פיסת-נייר נוראית מאיימת על העם היהודי? ההיסטוריה קודחת, הכלכלה השחורה פורחת.

זהו יום-הג למטורפים, לדיכויים ולקנאים מכה הסוגים.

אי השר הכסיל, שלא השמיע השבוע בכלי-התקשורת את פרי הגותו המטומטמת? אי העסק מדרגה עשירית, שלא זכה השבוע בכותרת בעיתון, כאשר גינה את האנטישימים המנוולים? אי הפרשן, שלא שפך את כל קיתונו הבאנאליות שלו בעל-פה, בכתב או בציוור, על העולם המתנכר?

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

ההחלטה גינתה את הציונות הגזענית. התעמולה הישמית שלנו מאשימה את העולם כולו באנטי-שמיות, כלומר בגזענות. שתי הטענות נגששות על אותה רמה. באיזשהו מקום מיטשטשים הגבולות, ה"אורגיה מתמזגת עם האורגיה-הנגדית, ושוב קשה להפריד בין טירוף אחד למישנחו.

העולם כונו נגדנו, רחמי, יהודים, רחמו על עצמכם. ההחלטה היא אנטי-שמית, האו"ם הוא אנטי-שמית, העולם כונו אנטי-שמית. כולם רוי צים לשפוך דם יהודי. קורט ואלדהיים התייר ליאסר עראפאת לרצוח את תושבי ישראל חי ציונית. העולם אופה מצות כרם ילדים יהודיים.

אהרו שמיר זה דעתו יורדים מהעצים ומשמיצים הציונות כתאום קם אדם בבוקר, רואה שהוא עם, יורד מהעץ ומתחיל להשמיע את הציונות אין זו בושה לרדת מהעץ ולהי יות עם. להיפך, כל הכבוד, אבל התפתחותו של עם, כהתפתחות של אדם, מתחילה מהגן, דרך בית הספר אל ההשכלה הגבוהה. כמו שבושה היא שבוגרהגן יתמנה דרקור האוניברסיטה, גדולה הי חרפה כשהיורד-מן-העץ הופך ל- מנהיג העולם.

אנטי-גזענות! קטע זה, שכמעט לא ייאמן, פרי עטו של עיי תונאי ידוע, התפרסם השבוע בתגובה על החלטת האו"ם שהוקיעה את הציונות כגזענית. קשה להעלות על הדעת קטע גזעני יותר — כאילו בא הכותב לספק אישור לעצרת.

נות הביע בכך, למעשה, תמיכה בישראל. לעני מת זאת, כי מי שנמנע מן ההצבעה על ה"מנת אש"ף לזינבה הכיע בכך, למעשה, הסי תיווגת ממדינותיה של ממשלת ישראל.

במיקרה הראשון נמנעו רבים מידידי הערבים. שסברו כי גינוי הציונות אינו צודק. למשל: רומניה. במקרה השני נמנעו רבים מידי ישראלי, הסבר רים כי הקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל היא הפיתרון הנכון והצודק לסיכסוך. למשל: אוסטרליה, דנמרק, בהצבעה זו נותרו לצד ישראל רק שבע מדינות — וגם אלה מתקדמות לקראת רעיון המדינה הפלסטינית.

הפגנת-הסרק האנטי-ציונית פוישטשה תמונה זו. מבחינה זו היתה ניצחון-פיריהם לערי כיום, ומתנח מן השמיים לממשלת ישראל.

ם בחלומותיהם הוורודים ביותר לא יכלו תועי מלניה של ממשלת-ישראל לחלום על מתנה טובה יותר. חיים הרצוג (שהופעתו היתה מכובדת ומרשימה הרבה יותר מן ההתקפות הפרועות שבהן הצטיין קודמו) אמר זאת בגלוי, בטלוויזיה הישראלית. ההחלטה האנטי-ציונית, דווקא מפני שהיתה כה מוגזמת ובלתי-סבירה נתנה בידיו מכשיר לחינוך עמדותיה של ישראל באו"ם.

אבל מבחינה פנימי-ישראלית ופנימי-יהודית, היתה להחלטה השפעה חשובה לאיש-יעור. יש בניסוח ההחלטה הזאת משהו המפי עיר את המנגנון העמוק החבויו בליבו של כל יהודי, שנוצר במשך דורות ארוכים של רדיפות.

אין זה מנגנון של עם נורמלי, היושב על אדמתו המגיב על סכנות שמקורן מעבר לגבולו. זהו מנגנון של מיעוט נרדף, המקובץ בגטאות, והחש בשינויים הקלים ביותר באקלים הנפשי סביבו.

מנגנון זה אינו רלוונטי לקיומה של מדינת-ישראל. להיפך, הוא יכול להפריע. אבל תגובות נפשיות, שהי